

A fost odată un pitic ce se numea Hörbe, zis și Hörbe cu Pălăria cea Mare. Casa lui se afla undeva departe, în Pădurea-Celor-Șapte-Coline, la marginea unui mic luminiș. Ca toate casele de pitici, era făcută din lemn și acoperită de sus până jos cu crengi și rămurele uscate. Dacă cineva trecea întâmplător pe lângă ea și nu știa că sub grămada de vreascuri de la marginea luminișului se ascunde o casă de pitic, nu ar fi crezut asta în ruptul capului. Cum ar fi putut să-i treacă prin gând o asemenea idee?

Trecuse iarăși o vară, scorușii se înroșiseră, recolta fusese strânsă. Iar piticii din Pădurea-Celor-Șapte-Coline erau foarte preocupați, acum, în aceste zile frumoase și însorite de toamnă, să adune provizii pentru iarnă. Iernile erau lungi și grele în Pădurea-Celor-Șapte-Coline. Cine nu voia să îndure foamea și frigul în casa lui de pitic trebuia să se îngrijească din timp să nu ducă lipsă de nimic.

Și Hörbe muncise mult în aceste zile; uscase ciuperci și plante. Pusese la sărat vârfuri de rădăcini, două butoaie pline. În pivnița lui erau rânduite o duzină și jumătate de sticle cu suc de arțar, altă duzină și jumătate cu suc de mesteacăn și cel puțin de două ori pe atâta cu suc de zmeură și de mure. În podul casei lui Hörbe se găseau șapte saci plini cu semințe de mei de pădure, din care știți că își macină piticii făina. Hörbe le cărase sus în aceste zile. Se apropia timpul să se gândească la marmelada de afine roșii.

Piticul pregătise deja totul. Chiar astăzi, imediat după micul dejun, voia să înceapă să o fiarbă. Își luă din cui sorțul înflorat de bucătărie și-l legă peste mijloc. Apoi se duse afară să aducă lemne pentru sobă. Oala, plină cu afine roșii, aștepta pe plită.

Când deschise ușa casei, lumina soarelui se strecura printre crengi spre el ca o jerbă de aur. Pe toate frunzele, pe toate firele de iarbă strălucea roua. Și răchițelele scânteiau în soarele de dimineață ca niște mărgelile roșii.

„Ce zi frumoasă!“ gândi Hörbe. „De fapt, mult prea frumoasă ca să stai în casă, să fierbi marmeladă de afine roșii...“

Chiar în acea clipă, undeva în depărtare începu să cânte o pasăre – voios și fără griji, ca și cum ar fi dorit să răspundă gândurilor lui Hörbe:

„Ai dreptate, piticule! Asta nu-i o zi pentru marmeladă de afine roșii, asta este o zi de drumeție!“

„Te cred!“ gândi Hörbe. „Marmelada de afine roșii poate să aștepte foarte bine până mâine, că n-o fi cine știe ce. Dar ce vor spune onorabilii mei vecini când vor vedea că Hörbe își părăsește munca, și asta tocmai în mijlocul săptămânii?“

Și din nou auzi cântând pasărea din depărtare. De data aceasta parcă i se adresa direct:

„Lasă lumea să vorbească, Hörbe! Poți să iei foarte bine exemplu de la mine și nu-i băga în seamă!“

Hörbe îi dădu dreptate.

— Pe pălăria mea cea mare! strigă el. Ce pasăre deșteaptă și veselă ești tu, de fapt!

Își țuguie buzele și ciripi și el pe limba păsărilor:

*Prieten drag, înaripat,
Jos pălăria! pentru sfat.
(Jos pălăriile! de fapt,
Cum prea curând veți constata
Din basmul care va urma.)
Îți mulțumesc de mii de ori
Pentru concertul tău din zori;
Ce cânt sublim, cu adevărat!
Mi-e sufletul cuprins de dor
– deși n-am aripi, parcă zbor –*

*Marmelada cea gustoasă
De prune, pere, merișor,
Poate să-l aștepte acasă
Pe micuțul călător,
– că n-o fi chiar așa zor –
Ziua de azi e prea frumoasă
S-o petrec lângă cuptor;
Ceru-i alb ca de beteală,
Nicio umbră, niciun nor
În văzduhul orbitor.*

*E o zi, parcă anume
De plecat cântând prin lume.*

În Pădurea-Celor-Șapte-Coline trăiau pe atunci treisprezece pitici. Locuiau doi câte doi în câte o casă de pitici. Doar Hörbe stătea singur, singurel. Asta nu-l necăjea nicidecum: își putea orândui viața după bunul lui plac și nimeni nu avea de ce să-și bage nasul în treburile sale. Tot așa și astăzi. Dintre toți piticii din Pădurea-Celor-Șapte-Coline el era singurul care își putea permite să spună: „Astăzi nu am chef de muncă și, dacă vreau, mă duc să mă plimb!“

Hörbe se întoarse în casă.

Duse oala cu afine roșii în cămară, încălță niște cizme solide și se pregăti de drum.

N-a fost nevoie să-și ia pălăria cea mare, și așa o purta tot timpul pe cap. Nu se lipsea de ea nici chiar seara când se ducea la culcare! Se obișnuise așa deoarece descoperise că pălăria îl ferea de vise urâte.

În fine, nu mai trebuia decât să controleze dacă toate geamurile erau bine închise și dacă nu uitase ceva.

Focul în sobă era stins, patul era aranjat. Camera era de asemenea dereticată, așa cum se cuvine mai ales într-o casă de pitic.

Hörbe își luă toiagul de drumeție din spatele dulapului și deschise lada cu pâine.

„Drumeția este frumoasă numai dacă te și poți odihni din când în când“, gândi el. „Și dacă tot te odihnești, trebuie să ai cu tine și câte ceva de-ale gurii!“

Luă deci o bucată de pâine din ladă, o pâine neagră coaptă de pitici și care mirosea a mei de pădure. A mei de pădure din ale cărui semințe, după cum știți și voi, nu-i așa? își macină piticii făina.

Pâinea piticilor este o pâine bună și sănătoasă, numai puțin sărată și aromată. Și are un gust minunat. Este la fel de plăcută ca o vară târzie în pădure. Are un iz de rășină și de bureți galbeni, un gust de mure și de iarbă-neagră.

Hörbe cântări în mână bucata de pâine.

„Pentru mine va fi destul...” gândi el.

Dar poți să știi dinainte cu cine te întâlnești pe drum?

În lada de pâine mai rămăsese o bucată de prăjitură de duminica trecută: nu avea de ce să o mai păstreze.

Hörbe scoase bucata de prăjitură și o puse împreună cu pâinea pe un șervet mare în carouri. După aceea înnodă bine colțurile șervetului și își îndesă legătura cu merinde sub pălăria cea mare: acolo era la loc sigur și nici nu îl stânjenea la mers.

Cam asta ar fi totul!

Hörbe închise lada de pâine. Acum, să ciugulim repede firimiturile de prăjitură de pe masă: aici una... aici alta... și dincolo încă una – în gură cu ele!

„Așa“, spuse Hörbe. „Cred că am făcut tot ce trebuia – și acum, la drum!“